

SVOBODNÝ SVĚT

Tak zrovna v těchto dnech přinesly „Parlamentní listy“ šokující názory údajného „historika“ T. Krystlíka. Historiografie zmíněného „experta“ sice postrádá odbornost (jak zdůraznila uznávaná historička prof. Věra Olivová), zato se honosí pozoruhodnými prepisovačskými „objevy“.

Mezi takové Krystlíkovi „objevy“ patří i jeho tvrzení, že Češi si svůj stát rozbili sami, tím, jak utlačovali své menšiny. A tak i kdyby nebylo Hitlera, stát by se jim prý do roka rozpadl.

Jenže toto tvrzení není „objev“ zcela nový. Známe jej i z minulého díla T. Krystlíka. Ten před několika lety vydal jako novinář „Mladé fronty dnes“ pozoruhodný spis o dvou dílech, „Zamlčené dějiny.“ Sestavil je věrně podle uvedeného protičeského

schématu. Patrně z reklamně marketingových důvodů v předmluvě vyhlásil, že je „první“, kdo vybízí Čechy, aby skoncovali s překrucováním dějin, s kterým začal už Palacký a aby odmítli pajány o slavné české minulosti. Sám jim při tom chce být oporou, která dosud chybí, a která je nutná, aby se národ vyrovnal s minulostí, opustil falzifikace dějin a přestal dokazovat, že není méněcenný.

My ovšem víme, že „prvenství“ patří „Podivenovi“, a je neodůvodnitelné a neomluvitelné, že pan Krystlík „Podivena“ nepřipomíná. A jsou si přece tak blízcí! Asi se nezmýlíme, když vyslovíme domněnku, že jak autorská trojice „Podiven“ tak unikátní T. Krystlík měli stejné poradce a stejné zdroje informací. Uznávaná historička prof. V. Olivová odmítla pojetí Krystlíkova spisu právem jako neodborné, které nadto souzní s německou účelovou antidemokratickou historiografickou publicistikou.

Mohli bychom nyní s tímto „demýtizátorem“ skončit, ale nechci čtenáře připravit alespoň o malou ukázkou z jeho díla, aby mohl ocenit autorův vskutku „objevný“ výklad českých dějin. (Nijak se v tom ovšem od ostatních „demýtizátorů“ neliší.) Počínaje „Podivenem“ se u nás tisková i audiovizuální média (až na malé výjimky) předhánějí v horlivém šíření „nového pojetí“, a tak už dávno víme, co nám on také říká, že husitství bylo „běsnění, které vraždilo lidi a ničilo evropská města“, a že Žižka byl „masový vrah“, a že pobělohorská poroba je pouhý mýtus, protože „cizí nadvláda tu nebyla a vliv církve byl kladný a prospěšný“. Není novinkou ani Krystlíkovo opakované tvrzení, že „Československo vzniklo r.1918 jako „umělý, neorganický útvar, nedovedlo najít modus vivendi se svými menšinami a vlastní vinou se rozpadlo“.

Úsměvné fantazie, že protektorát „poskytl Čechům pracovní uplatnění, perfektně fungující trh, rozvoj porodnosti a rozkvět kultury“ lze hravě korigovat autentickými vzpomínkami na skutečnost: násilné pracovní nasazení celých ročníků mladých lidí pro potřeby vojenského průmyslu převážně v Německu (ročník 1921,

ročník 1924, koncem války šel na zákopy i ročník 1928), kvapné sňatky a účelová těhotenství na záchranu před nasazením, nedostatkový přidělový lístkový systém pokrývající jen minimální potřeby obživy a ošacení.

Následkem toho se rozvíjela intenzivní ilegální výměna všeho spotřebního zboží mezi městem a venkovem, kvetl „černý trh“ a šmelina nepředstavitelného rozsahu a spolu s tím se angažovaly obávané šťáry německé policie, např. na nádražích. A kultura? Cenzurou okleštěné skromné zbytky, pěstované ponejvíce v skrytu jako projev snahy po sebezáchově národa v smrtelném ohrožení. Pan T.Krystlík ovšem vskutku není ani první ani jediný „demýtizátor“. Nedávno mě jiný nadějný autor vlídně poučil, že výroky „zubožení“ a „bezpráví“ v souvislosti s pobělohorskou dobou patří „na smetiště dějin“. Nebylo prý bezpráví, nebylo zubožení. Šlo tehdy o „plodnou spolupráci, která dala Čechům vysoký standard, výrazně spoluutvářela jejich identitu a naučila je politické spolupráci na mezinárodní úrovni“. A celé obrození bylo scestné a zavádějící. O tom si mám přečíst novou literaturu, jsou jí plná knihkupectví a knihovny.

Co na to říci? Je pravda, že se po „Bílé hoře“ mnozí šlechtici získanými konfiskacemi celých panství velmi obohatili a měli „vysoký životní standard“, jako třeba Lichtenštejn, Dietrichštejn, Piccolomini, Coloredo a kohorta dalších dobrodruhů ze všech koutů Evropy, které panovník štědře odměnil za podporu proti odbojným stavům. Také církve se velmi obohatila. Jenomže to nebyli Češi. Počet obyvatel klesl téměř o polovinu. Doma zůstali převážně jen chudí nevolníci, kteří nesměli svou rolnickou práci opustit a víru museli změnit podle nařízení vrchnosti. Žádná barokní nádhera nemůže zastřít skutečnost, že došlo k zubožení českého etnika, které málem přestalo existovat a že arogantní triumf habsbursko-katolické protireformace vnímali mnozí /třeba i Komenský/ jako „temno“.

Součástí „demýtizační“ kampaně za diskreditaci Masarykovy první republiky a Benešova poválečného zákonodárství je trvale kritika tzv. „čechoslovákismu“. Masaryk si prý „vymyslel“ československý národ, aby mohl v jednání s prezidentem Wilsonem prosadit ustavení nového státu na základě práva národů na sebeurčení. Výmysl? Společní předci ve Velké Moravě. Občas společní panovníci. Po staletí neomezený pohyb oběma směry přes řeku Moravu. Obyvatele na obou březích, byť administrativně oddělené, spojovalo vědomí příbuznosti, snadného dorozumění při malé jazykové odlišnosti, společné vysokoškolské studium, společná vojenská služba, vzájemní partneři. Od dob reformace po 400 let byla na Slovensku spisovnou řečí čeština (bibličtina). Ján Kollár mluví o českoslovanské větvi slovanské a soudí, že Češi, Moravané a Slováci mohou obstát jen pospolu. Palacký, Šafárik, Jungmann – ani jediný buditel nezapochoyboval o jednotě a vzájemnosti. „Svoji k svému, paže k paži, od Šumavy za Pováží...“ Havlíček kritizoval, že třetina národa žije v maďarském područí a přál si spojení. Věřil, že právě ze Slovenska vzejde časem vůdcovství a síla celého kmene českoslovanského. Ani štúrovci, přestože provedli jazykovou odluku, nepopírali jednotu. **Při kladení základního kamene Národního divadla v Praze r.1868 vyhlašovali za Slováky J. M. Hurban a J. Novák: „Je to i náš den. Jsme příslušníky národa českoslovanského neb i my k vám náležíme. My vaši jsme, vy naši jste. Neb my všichni jsme Slované – českoslovanského národa“.** Je přirozené, že kulturně prožívaná vzájemnost vedla postupně i k požadavku politicky se sjednotit v jednom státě. /Tendenční přetřásání Pittsburské dohody a údajné nedodržení Masarykova slibu o autonomii je, jak nedávno napsala bratislavská badatelka v oboru státu a práva, Katarína Zavacká, ahistorická dezinterpretace ve službách separatismu./

Ideu naší státnosti formuloval dlouholetý spolupracovník prezidenta T. G. Masaryka a náš dlouholetý ministr zahraničních věcí, dr. Edvard Beneš r. 1935, ještě před svým zvolením Masarykovým nástupcem, druhým prezidentem Československé republiky.

„Proti hrůzám války stavíme lidství a respekt k lidské osobnosti. Proti politickým doktrínám připouštějícím válku jako přirozený fatální stav společenský – soustavnou výchovu, ukazující, že takové názory jsou přežitkem minulosti a barbarství století předcházejících. Proti autoritativním a diktátorským koncepcím státních režimů – jediné správnou koncepci vývojové demokracie. Proti šovinismu – rozumný vřelý patriotismus. Proti mezinárodní anarchii, výlučnosti a egoismu národů a států – světovou organizaci mírovou, Společnost národů, a zásadu solidarity a spolupráce všech národů a států. Proti vyřizování mezinárodních sporů železem – mezinárodní soudnictví. Proti svévolnému rušení smluv a vyvolávání válek – společné zakročení a potrestání viníka sankcemi a tudíž vybudování kolektivní bezpečnosti, jejímž nástrojem má býti i naše vlastní dobře vybudovaná a vyspělá armáda i celý náš systém spojeneckých smluv a paktů s našimi přáteli.“

V následujících třech letech se dařilo držet jednotu státu a jeho demokratický řád. Na podzim 1937, kdy Německo zahájilo přímý nástup k zničení Československa a našlo podporu u anglické politiky appeasementu, dařilo se prezidentu Benešovi v čele obrany republiky odrážet úspěšně jednotlivé fáze tohoto útoku. Zdálo se, že díky spojení se zeměmi na západě i na východě Evropy bude agresivita nacistického Německa zadržena. Mnichovskou dohodou čtyř velmocí – Německa, Itálie, Anglie a Francie koncem září 1938 však všechny naděje na udržení demokracie a míru padly. Československo bylo rozbito a ovládnuto Německem. R.1941 byla však protiněmecká fronta obnovena a díky Sovětskému svazu, Anglii a Americe nastal boj o nápravu a svět byl zaplaven hrůzami druhé světové války.

Tato historie vskutku nesvědčí o pravdivosti názoru pana Krystlíka o vnitřním rozpadu naší první republiky. Československo padlo jako oběť nacistické agrese a rozpínivosti, která existence německé menšiny bezostyšně pro své válečné cíle zneužila na základě

vyprovokování jejího separatismu. Za rozbíjení Československa dostalo dokonce více než milion a půl Němců z našeho pohraničí medaile za zásluhy od A. Hitlera.

Československo padlo. Ale na rozdíl od většiny evropských států si uchovalo svůj politický štít čistý. Nikdy se nezkompromitovalo politickou dohodou s hitlerovským režimem nacistického Německa. (V. Olivová)

S uspokojením jsme našli ideové spojení v německých historících Hansi a Evě Hahnových, kteří nejednou odhalili pravý smysl „nových pohledů“ na československé dějiny. „Nové pohledy“ jsou nesené snahou svalit odpovědnost za to, co se dělo v 30. letech z německého nacismu na – údajný český nacionalismus.

Novodobé české dějiny stojí přirozeně na tom, že vznik samostatného Československa z konflagrace válečných sil r. 1918 byl vyvrcholením snah celé řady generací, které od dob národního obrození hledaly cestu k svobodnému národnímu vývoji a k obnovení jeho ztracené státnosti. Připomeňme aspoň snahy Havlíčkovy, Palackého, Masarykovy.

Vznik a existence Československé republiky jsou tak spojeny s historickými kořeny národa, že všechno pozitivní, co se na našem území událo, směřuje k nim jako svému cíli a všechno v nich ozřejmuje svůj smysl. Není divu, že i nepřátelské tendence mají stejný směr, ovšem s úmyslem rozbíječským. Přes svou novost a heterogenost i v neklidném meziválečném čase Československá republika si udržela svůj demokratický systém přes všechny i sílící nedemokratické tendence sousedních evropských států. Byl tu Masarykův demokratický program Washingtonské deklarace, byla tu angažovaná práce politiků zakladatelů republiky, byly tu s úctou a láskou udržované a šířené kulturně historické tradice, představované Mistrem Janem Husem, Jiřím Poděbradským, Janem Amosem Komenským, a celou plejádou vědců, umělců, myslitelů,

kteří pracovali nezištně pro blaho národa a nečekali „ni zisk ni slávu“. Bylo to přirozené, protože oni připravovali a pak udržovali stát novodobé emancipace Čechů a Slováků pro společně vyznávané hodnoty demokracie a svobody, vzdělanosti a kultury. A protože „Státy se udržují těmi ideály, z nichž se zrodily“, i proti jejich myšlenkám a dílům, proti jejich poctivému přesvědčení a nezištné práci se i dnes houfují síly nepřátel.

E. Hahnová našla nedávno podobný nepřátelský výklad i v anglosaském zámoří. Recenzovala knihu Američanky (patrně německého původu) Mary Heimannové, „Československo – stát, který selhal“. Ukázala na ní, že je to jen další varianta protičeské propagandy. Tak hned český národ pokládá Američanka za romantickou obrozeneckou fikci. Není-li českého národa, nejsou ovšem ani Češi. A tak autorka mluví o Dobrovském jako o „maďarském rodáku“, o Palackém jako o „moravském protestantovi“ a o „rakouském Slovanu“. O Antonínu Dvořákovi soudí, že udělal kariéru jen díky českému nacionalismu. Kdyby toho nebylo, byl by prý odsouzen hrát ve své vesnické kapele polky, mazurky, pochody. Ale on se vyšvihl „směsí českých nacionalistických skladeb.“ (Tak tady si ho autorka asi trochu plete s Bedřichem Smetanou, který její pozornosti kupodivu unikl, ačkoliv právě on byl autorem nádherných hudebních básní o lásce k národu a vlasti.)

A Henlein, podle M. Heimannové, prý chtěl jen demokracii pro své rodáky, kterou jim „utlačovatelská“ ČSR nechtěla poskytnout. Přitom zamlčuje, že jim dala, mimo jiné, i tři ministerstva ve vládě, prvotřídní školství a kvalitní kulturu. (Jen privilegia, jaká měli za Rakouska, o ta v demokratickém systému přišli.) Čist podobné výmysly by bylo k smíchu, kdyby to nebylo smutné svědectví o nepřestajných lživých útocích na naše dějiny. Proč? **E. Hahnová ukazuje, že od svého vzniku stálo Československo v cestě**

organizaci přeshraničního hnutí, jehož cílem bylo nastolit místo Československé, Rakouské a Německé republiky jedinou – Velkoněmeckou říši.

Proti destrukci historické paměti vystupují odborní historikové, učitelé dějepisu, pamětníci, mluvčí vlasteneckých organizací. Ozývají se na stránkách několika málo tiskovin, které jsou jim otevřeny. Jejich hlas je slabý, jde o tiskoviny velmi nízkého nákladu. Většina tisku se octla v cizích rukou a cizí kapitál nemá zájem udržovat povědomí o českých národních dějinách. Přeje spíše „demýtizátorům“ v cizích službách.

Před časem se Bořivoj Čelovský pokusil burcovat národ, který sice získal svobodu slova a tisku, ale ne už prostředky k tomu, aby jí mohl využívat. Vydal brožuru „*Konec českého tisku?*“ S otazníkem na konci. Brožuru poslal politikům a jiným veřejným činitelům k vyjádření. Většina oslovených byla situací našeho tisku, který je z 80% v cizích rukou, nemile překvapena. Ale zároveň většina usoudila, že v době kapitalismu a volného pohybu kapitálu se nedá nic dělat. Někteří s daným stavem dokonce souhlasili, protože prý monopol kapitalistů je lepší než monopol stranických sekretariátů, ztratíme sice suverenitu, ale polepšíme si ekonomicky. A že to vlastnictví našeho tisku je většinou německé? To přece nevádí. Mladí již nemají potřebu bývalé spoluobčany démonizovat. Čelovský vydal brožuru znovu, rozšířenou o tyto a četné jiné podobné odpovědi našich vůdčích osobností. Titul, opět „*Konec českého tisku.*“ Tentokrát bez otazníku.

Chcete-li podpořit Novou republiku, přispějte na účet 2300 736 297 / 2010

Když před 20 lety vyšel „Podivenův“ manuál „demýtizace“, většina recenzentů reagovala na knihu silně kriticky. Ale oficiální mínění to přičetlo na vrub tradičnímu chápání českých dějin, „jiným“ vztahem k rozpadu Československa a k odsunu Němců po druhé světové válce.

Roku 2003 se dostalo knize dokonce reprezentačního vydání v nakladatelství Academia, garantovaném Akademií věd ČR. Milan Kundera kdysi napsal, že národy se likvidují tak, že se jim nejdříve vezme paměť. Zničí se jejich knihy, jejich vzdělanost, jejich historie. A někdo jiný jim napíše jiné knihy, dá jinou vzdělanost, vymyslí jinou historii...Bez odkazu předků a bez vlastní sebeúcty přestaneme být národ. Proměníme se v nevědomý, neodpovědný, manipulovatelný dav. Dopustíme to?

Ve veřejném prostoru jsme denně svědky tendenčního výkladu událostí. Společenské vrstvy, různé skupiny, strany i jednotlivci stylizují své zprávy o událostech tak, aby sloužily jejich potřebám a zájmům. Je to prastarý způsob, jak uplatnit svůj vliv a oslabit protivníka. Už sofisté ve starém Řecku věděli, jak se dělá z černého bílé, z většího menší a naopak. Učili tomu za peníze. Pro moderní dobu nezapomenutelně ukázal G. Orwell ve své satirické vizi „1984“, jak se bez přestání přepisují dějiny podle toho, jak se ustavičně střídají mocnosti v globální hegemonii, ve světovládě. Nad všemi manipulacemi světa však musí existovat historická pravda, nepřibarvená a nepřikrášlená. **Pravda českých dějin je základem naší identity. Lživé podání dějin v imperiálním zájmu mocnějších sousedů ohrožuje samu naši existenci.**

Polistopadový převrat přinesl nejen pád despotického režimu, ale i oživení rozmanitých společensky rozkladných sil. Ožili přátelé bývalého mocnářství i skrytí vyznavači nacismu. Využívají a zneužívají svobody projevu a tisku k šíření svých obskurních názorů a přepisují naše dějiny ze všech sil. Negují všechny historické tradice, kterých si vážíme a které milujeme. Ale zvláště si dávají záležet na tom, aby zpochybnili nutnost a oprávněnost vzniku ČSR, znevážili charakter meziválečné existence naší republiky a dehonestovali nový osvobozenecký boj a nové vítězství v době 2. světové války. Podle nich byl vznik ČSR vlastně neprozřetelný a hazardní experiment. A tak zvanou první

republiku si prý bezdůvodně idealizujeme a vlastně jsme za ni ani nebojovali, když šlo o její existenci. A za protektorátu se nám vůbec nežilo špatně a celý náš odboj byl vlastně směšný. A neúnavní prepisovači dospěli posléze k tomu, že naše národní uvědomění je fikce, národ je vlastně přežitek a vlastenectví je zdrojem xenofobního nepřátelství.

Vlastenectví, láskyplný pocit domova, pocit silné sounáležitosti a odpovědnosti k vlastnímu národu a jeho zemi, jazyku a kultuře nabývá v procesech integrace v celoevropském a světovém měřítku nového významu. Má smysl bránit svůj národ a svou příslušnost k němu v době postupující globalizace?

Odpověď je jasná. Bez pocitu národní příslušnosti chybí jedinci společenská a kulturní sebejistota, bez takového pocitu je vykořeněný, sám a sláb, bez opory a záštity. Ani v globalizovaném světě nechceme ztratit svou národní identitu, věrnost tradicím a kulturnímu dědictví, které shromáždili naši předkové na své cestě dějinami. A protože musíme přemáhat mnoho sil opačného směru, je na čase znovu se zajímat o témata, která naši rodiče pokládali za jednou provždy uzavřená. Znovu se otvírají. **Nastává čas nových obran národa a mateřského jazyka. Prof. Albert Pražák, čelný představitel Pražského povstání r.1945, vydal r. 1946 nádhernou kulturně historickou knihu, „Národ se bránil“. Sleduje v ní sebezáchovné boje našeho národa od dob Velké Moravy až do 2. světové války. Mysleli jsme si, že poválečným osvobozením doba pro sestavování takových „obran“ přestala, že ve svobodném demokratickém světě se již nikomu a před nikým bránit nebudeme muset. Přesvědčujeme se však denně o opaku. Potřeba bránit se nejen že nevyhasla, ale že čelit znevažování našeho národa, jeho minulosti i budoucnosti, je stále naléhavější. Braňme se. Netrpme lži o českých dějinách, o české kultuře.**

| Prof. PhDr. Stanislava Kučerová, CSc., zdroj: [České národní listy](#)

Literatura:

- Parlamentní noviny, březen 2017
- Albert Pražák: Národ se bránil. Praha 1946.
- Coudenhove-Calergi, B.: Kein Stoff für´s gemeinsame Schulbuch. Die Presse, 12.Okt 2002
- Dyk, V.: Zmoudření dona Quijota. Praha 1957
- Hahnová, E.: Úskalí jedné demytologizace. In: Lidové noviny, 23.1.2010
- Olivová, V.: Destrukce historické paměti. In: Národní osvobození, 26.5.1998
- Olivová, V.: Jak je možné psát české dějiny. In: Národní osvobození, 17.6.2011
- Kálal, K.: Slovensko v české škole. Praha 1918
- Pešek, J.: Matka vlast. Praha 1924

■ ■ ■ ■ ■ (4 votes, average: **5,00** out of 5)

>> Podpora

Svobodný svět nabízí všechny články zdarma. Náš provoz se však neobejde bez nezbytné finanční podpory na provoz. Pokud se Vám Svobodný svět líbí, budeme vděčni za Vaši pravidelnou pomoc. Děkujeme!

Číslo účtu: 4221012329 / 0800

>> Pravidla diskuze

Než začnete komentovat článek, přečtěte si prosím [pravidla diskuze](#).

>> Jak poslat článek?

Chcete-li také přispět svým článkem, zašlete jej na e-mail: redakce (zavináč) svobodny-svet.cz. Pravidla jsou uvedena [zde](#).

